

§. 75. Прочее, щомъ Александръ вече бѣше се прѣдалъ на божественнитѣ нѣща, та страхъ и трѣпетъ бѣше му обзело умътъ, тѣй щото най-малкото необикновенно, маловажно, неприлично и неумѣстното нѣщо, го глѣдаше като за чудовище и знамение; а царскитѣ дворове бѣха пълни съ жертвоприношения очищения, и търсение на прорицания. А тѣй се случва, защото много мъчна работа е невѣрието къмъ божественнитѣ нѣща, и челоуѣкъ да показва прѣзрѣние къмъ тѣхъ, но още по-мъчна работа се вижда и суевѣрието, което е подобно на водата, която всякоѣ пътъ се стреми къмъ долнитѣ мѣста, а съ суевѣрие напълни се умътъ на Александра отъ когато го обзѣ страхъ и хвана да има прѣдрасждѣци. Но щомъ пристигнаха отъ Зевсъ прорицанията за Ифестиона, остави скърбта, и пакъ почна да жъртвува и да пирува. Една вечеръ се случи да покани Неарха на вечера, а послѣ споредъ обичаитѣ си окъпа се, и щѣше да си легни, но същоврѣменно покани го Мидия Тессалийски, който му бѣше единъ отъ най-любезнитѣ му приятели, и отиде на увѣселението. А тамъ на идущий день бѣше всѣ на пирувание, но види се че вжтрѣшнитѣ му орудия бѣха вече се развалили отъ голѣмитѣ трудове и отъ врѣдителниятъ Вавилонски климатъ, за то извѣднѣжъ хвана го една трѣска, и тѣй неможя да испие голѣмата чаша на Херкулеса, която съдържеше тринадесетъ оки вино, и бѣше усетилъ една